

Høvebindvendingen derimod er søkket. Jeg troer ikke, at det er ønskeligt, at Selskabet faaer en saa stor Indflydelse paa hele Jernbanevæsenet i Kongeriget, som det derved vilde faae, om denne Magt end efter min Mening dog ikke vilde blive saa stor, som af Andre antaget; jeg troer derimod, at det er rigtigt, at Sagen kommer i Regjeringens Hænder. Jeg skal i saa Henseende med Hensyn til Forestillingen om, at Regjeringen ikke maa drive Industri, tillade mig at gjøre en Tilføielse til, hvad der blev sagt af den ærede næstsidste Taler (Fischer). Jernbanedriften er ganske vist en Industri, men en Industri, som Staten kun paatager sig, fordi den ikke kan undvære, at denne Industri drives, og at den drives med Hensyntagen til alle de Individder, der trænge til den. Den Industri derimod, der har vakt Opinion imod sig, og som man ikke vil, at Staten skal drive, er den, der producerer Salgsobjekter, enten for virkelig at sælge dem, eller for at Staten skal kjøbe hos sig selv, hvad den ellers maatte kjøbe hos Andre. Derved adskiller denne Industri sig væsentligt fra den nye omhandlede Industri. Naar vi siqe, at Jernbanedrift er en Industri, maae vi huske paa, at Staten har brevet aldeles den samme Industri, saalænge den har havt Pakke- og Personposter; thi, at man bringer Pakke- og Personposten over i en Jernbanevogn istedetfor som tidligere at kjøre den i en stierpændet Karet, gjør dog ikke noget til Sagen. Dermed er imidlertid paa den anden Side heller ikke sagt, at det jo vel kunde være ønskeligt, at man kunde finde en anden Form for Ordningen, hvorved Staten idetmindste undgik at støde an imod Tanken i denne Opinion, der slet ikke vil have, at Staten maa have en saadan Bedrift, og hvorved den dog blev saaledes stillet, at den havde fuldstændig Magt over Driften; det vilde den saaledes vistnok have, naar Driften var bortforpagtet paa en kortere Tid. Staten vilde da ikke selv have med Driften at gjøre, og dog kunne udøve en væsentlig Indflydelse paa den. — For ikke at komme videre ind i det Enkelte, da jeg ikke ønsker at opholde Thinget, skal jeg endnu blot nævne, at der er blevet brugt to Argumenter fra forskjellig Side, som jeg vilde ønske ikke vare komne frem. Det ene var det, at man

ved at udtale sig for Ustueligheden af, at Staten overtog de omhandlede Jernbaners Drift, omtalte de mange ubeskæftigede slesvigiske og andre tidligere Embedsmænd, der vilde kunne anbringes derved. Lad os dog fremfor Alt holde Embedsmændene og deres Anbringelse ude af Betragtningen. Kan man beskæftige de Embedsmænd, som man ellers pensionerer, saa gjøre man det; men, naar der er Tale om saa storartede Foranstaltninger som dem, hvorom det her dreier sig, og som skulle vare saalænge, kan den Omstændighed, at vi have endeel ubeskæftigede Pensionister, ikke lægges synderligt i Bægskaalen. Naar det paa den anden Side blev gjort gjældende af den ærede 7de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (David), at man maatte overdrage disse Baners Drift til det sjællandske Jernbaneselskab, fordi man sandsynligviis ellers vilde komme til at savne de fornødne personlige Kræfter til at lede og styre Foretagendet, da er ogsaa dette, troer jeg, af det Slags Beviser, som slet ikke have nogen egentlig Vægt. Jeg kan ikke troe, at de Egenstaber, som en Driftsbestyrer behøver, skulde være saa sjeldne, at man ikke skulde kunne finde dem hos to Personer her i Landet ligesaagodt som hos een; hvis det var saa, at man kun kunde vente at finde dem hos een Person, maatte det jo meget let kunne føre til — det ligger jo i de menneskelige Ting's Vilkaar —, at man i et Dieblil maatte slet ikke have eller kunde faae Nogen. Man maa aldrig i en Sag som denne argumentere fra enkelte Personligheder's Nødvendighed og fra en vis Trang til dem. Dygtigheden til at udføre visse Hverv kommer først frem, naar man søger Dygtigheden og giver den Hvervet. Det er Noget, som vi jo i Jernbanesager have havt de allerstørste Beviser paa; thi Dygtigheden til at bygge Jernbaner viste sig her i Landet først dengang, da vi vovede at lade Danske bygge Jernbaner.

Krieger: Jeg er naturligviis ganske enig med den ærede Taler, som nu satte sig, deri, at Thinget vil fremme Sagen, og jeg tilstaaer, at jeg ikke har nogen Tvivl om, at dette vil skee; jeg troer, at denne Sag har saamegen Interesse, fra hvilken Side man saa end be-